

»Vi kan skabe et mirakel«

Interview med Helga Zepp-LaRouche

Jason Ross: Hej, det er i dag den 15. marts 2016, og jeg er meget glad for at have Helga Zepp-LaRouche her i studiet i dag. Vi har for nylig hørt fra hende i form af en kort rapport om hendes besøg i Indien og deltagelse i Raisina-dialogen, og jeg er meget glad for, at Helga har taget sig tid til mere detaljeret at fortælle os om dette. Så velkommen.¹

Du har i de seneste par årtier sammen med din mand, Lyndon LaRouche, været en førende fortaler for en Ny Silkevejs-kurs for verden. Du har foretaget mange besøg i Kina i 1990'erne, hvor du er kendt som »Silkevejs-ladyen« for dit arbejde gennem årtier på dette projekt; og

på det seneste har der været et betydningsfuldt vendepunkt for dette projekt. I 2013 annoncerede præsident Xi Jinping officielt, at det Økonomiske Silkevejsbælte og den Maritime Silkevej var Kinas officielle politik; et gennembrud, der blev konsolideret med BRIKS-topmødet i Fortaleza, Brasilien, i 2014.

Den 1. – 3. marts var Helga taler ved Raisina-dialogen, der blev afholdt i New Delhi, med det indiske Udenrigsministerium og Observer Research Foundation som værter. Det var det første møde af en konference, der skulle være et veritabelt flagskib for drøftelser fra Indien. Der var over 600 deltagere fra flere end 100 nationer, og diskussionen fokuserede på politik, økonomi, konnektivitet og samarbejde i regionen og gennem internationale partnerskaber. De andre talere var højtplacerede personer, inklusive udenrigsministre fra Bangladesh og Indien;

¹ Se videoen:

https://www.youtube.com/watch?time_continue=2&v=qI0E28JCJS4

flere tidligere præsidenter inklusive Karzai fra Afghanistan; andre indiske ministre; den tidligere kinesiske udenrigsminister talte; senior-vicepræsidenten for Silkevejsfonden talte; dette var en konference på højt plan; og jeg ved, at din tale omhandlede Silkevejens rolle for dynamikken i Mellemøsten. Kan du give os en fornemmelse for, fortælle os mere om denne konference? Hvilken betydning har den, i hvilken sammenhæng?

Helga Zepp-Larouche: Det, som den meget klart reflekterer, er den kendsgerning, at Indien, der selvfølgelig altid har været en storslået nation, som var en af den menneskelige civilisations vugger med en 5.000 årig historie; landet har en utrolig rigdom med mange kulturer, så det er selvfølgelig en meget vigtig nation i verden. Men på det seneste er Indien ved at blive ... det er den hurtigst voksende økonomi i verden, der har overgået selv Kina mht. vækstrater; det vil snart have en større befolkning end Kina; det har den store fordel at have en meget ung befolkning. Premierminister Modi påpegede det faktum, at 65 % af alle indere er under 35 år, som, hvis man tænker på produktivitet og arbejdskraft, er et enormt aktiv, ikke alene for Indien, men for hele verden; og jeg mener, at Indien nu har en sådan årlig konference, der bringer betydningsfulde politikere, økonomer, videnskabsfolk fra mange lande, men især naturligvis fra Syd-Asien og Asien, sammen, og det reflekterer det faktum, at Indien tydeligvis har en ny selvpfattelse som en kommende aktør på verdensscenen. Landet er allerede nu en verdensmagt; men jeg mener, at, i mange århundreder, for ikke at sige årtusinder, har Indiens geografiske position, med sin beliggenhed syd for Himalaya, og med blot Stillehavet som nabo, med Bangladesh og Pakistan på hhv. den ene og anden side efter landets deling, men derudover en nation, der var temmelig afgrænset som et subkontinent; jeg mener, at dette nu er ved at forandre sig. Jeg mener, at denne konference reflekterer en ny selvtillid hos især den aktuelle indiske regering for, at Indien vil indtage en større lederskabsrolle i fremtiden, og jeg mener, at denne konference ligesom var startskud til dette.

Ross: Hvor forenet er det indiske, politiske etablissement på denne front; f.eks., da du kom hjem fra denne rejse, bemærkede du forskellen i forhold til Kina, der er i stand til meget klart at bevare en politik og styre den i årenes løb, og så nogle af de interne stridigheder, eller snarere vanskeligheder, som Indien konfronteres med; hvor forpligtet er Indien generelt til denne Silkevejs- eller BRIKS-kurs; er der andre faktorer, der også spiller ind?

Zepp-LaRouche: Premierminister Modis plan, så har han tydeligvis påbegyndt sin embedsperiode med det budskab, at BRIKS-landene er den første alliance i historien, der ikke er defineret ud fra sin aktuelle kapacitet, men ud fra sit fremtidige potentiale, og jeg mener, det fortsat er anskuelsen; jeg må imidlertid sige, at det var klart repræsenteret på denne konference, at Indien også ønsker at være åbne over for alle, for de fokuserede ikke fuldstændigt på BRIKS, men der er også en meget stærk

indflydelse fra USA, fra Europa i mindre grad; jeg mener, at Europa ligesom har spillet sig selv ud af billedet med de seneste udviklinger; men der er tydeligvis også en indsats for at trække Indien væk fra især samarbejdet med Kina og trække landet nærmere til sikkerhedsalliancer sammen med Australien, Japan, USA, og jeg mener ikke, det endnu er afgjort. Jeg mener, det er et åbent spørgsmål, hvilken vej Indien sluttelig vil gå, men det afhænger naturligvis ikke kun af interne, indiske udviklinger.

Ross: Kan du sige mere om, hvad du gjorde på konferencen; om de tanker, som du fremlagde under din præsentation og dine interventioner der?

Zepp-LaRouche: Jeg var virkelig i syv sind over, hvad jeg skulle præsentere, for selvfølgelig, eftersom mit emne var Asiatisk konnektivitet, var min første indskydelse at tale om hele spørgsmålet om Silkevejens rolle i Eurasien og videre. Men, pga. hele nødsituationen med flygtningekrisen i Europa osv., besluttede jeg, da jeg jo kun havde kort taletid, at fokusere på nødvendigheden af, at Indien spiller en rolle sammen med Rusland og Kina i udviklingen af Sydvestasien. Kina og Rusland havde tidligere tilbudt Indien, at de ligesom skulle være formidler af udviklingen af Mellemøsten eller Sydvestasien, fordi Indien har meget positive relationer med alle landene i regionen. Så jeg præsenterede planen, der er en del af vores Verdenslandbro-rapport, som vi har arbejdet på i flere år, og at den eneste måde at standse den tragedie, med flygtningekrisen, der netop nu er ved at sprænge hele Europa, er gennem en omfattende udviklingsplan, hvor man tager hele området fra Afghanistan til Middelhavet, fra Pakistan, fra Golfen, til Kaukasus og Centralasien, og tage hele dette område som et hele; for, hvis man taler om udvikling af infrastruktur, kan man ikke blot sige, at, nu genopbygger vi Syrien, og vi genopbygger Irak. Især efter, at Xi Jinping var i Iran og dér lagde spørgsmålet om Silkevejen, eller Ét bælte, én vej, som kineserne også kalder det, på bordet, og grundlæggende set sagde, at den Nye Silkevej er en mulighed for en fredsplan for hele Mellemøsten, og for blot ca. tre uger siden ankom det første Silkevejstog fra Yiwu, Kina, til Teheran, og der var faktisk flere personer på konferencen, inklusive tidligere præsident Karzai fra Afghanistan, der sagde, at han ville ønske, at denne specifikke jernbanelinje ville blive forlænget til hele regionen, og det var selvfølgelig en del af det, jeg fremlagde. Af alle de spørgsmål, jeg kunne være kommet ind på, mener jeg, at det var vigtigt at fokusere på dette, for netop nu er spørgsmålet om flygtningene virkelig et afgørende spørgsmål for Mellemøsten, for at freden kan blive varig, for efter min mening kan freden kun blive varig, hvis der er et helt udviklingsperspektiv, så alle disse mennesker, der nu flygter fra sult og krig, kan få udsigt om et håb, og det er også den eneste måde, som vil få flygtningene til at foretrække at blive hjemme i stedet for at vælge vanskeligheden og sætte deres liv på spil ved at sejle over Middelhavet i både og ende foran et pigtrådshegn mellem Grækenland og Makedonien, som udgør en total, moralsk

krise i EU netop nu. Der var for øvrigt et morgenpanel på konferencen, hvor folk erkendte, at det nuværende EU er totalt bankerot, fordi de ikke kunne håndtere denne flygtningekrise, blandt andre ting. Så dette var mit væsentligste bidrag, men jeg deltog selvfølgelig også i mange af de andre paneler og diskussioner.

Ross: Du har i årenes løb været i Indien flere gange, inklusive sammen med Lyndon LaRouche, og har mødt Indira Gandhi og havde et nært samarbejde med hende. På det seneste var du i Indien i 2001, hvor du mødtes med præsidenten, og igen efter dette. Kan du fortælle os noget om historien om det arbejde, du har gjort i løbet af denne tidsperiode, for at virkeliggøre denne anskuelse og dens succes?

Zepp-LaRouche: Jeg har haft det virkelige privilegie at mødes flere gange med Indira Gandhi, og vi arbejdede sammen med hende om en udviklingsplan for Indien over 40 år, der begyndte i 1979, og på det tidspunkt udgjorde det antal mennesker i befolkningen, der levede i en bymæssig udvikling, 50 mio. mennesker. Det er nu vokset til 430 mio. mennesker, der befinder sig på et uddannelsesmæssigt niveau som i Europa eller USA. I 1979 var ideen den at have en 40-årig udviklingsplan, hvor første generation ville blive at få infrastruktur i hele landet, for der er, og især var, mange dele af Indien, hvor der bare er jordveje og ingen infrastruktur; og at kombinere dette med almen skolegang for alle børn. Indira Gandhi gik i gang med at arbejde på dette program, og da hun blev offer for politisk mord, fortsatte vi dette arbejde med hendes søn, Rajiv Gandhi. På en måde kan man sige, at Indien er kommet langt mht. udvikling siden da, hvilket reflekteres af den kendsgerning, at Indien nu har en betydelig økonomisk vækst; men der er imidlertid visse aspekter, som nogle af talerne også satte fokus på. Det drejer sig om, at, under den Kolde Krig – da vi mødte fr. Gandhi, hendes far, Jawaharlal Nehru, havde selvfølgelig en meget betydningsfuld rolle i den alliancefri bevægelse. Grundlæggeren af Seychellerne, Sir James Mancham, påpegede i sin tale på konferencen den kendsgerning, at det Indiske Ocean – på Sovjetunionens tid var Indien meget optaget af, at det Indiske Ocean skulle være et fredeligt og neutralt område. Dette bliver nu på en vis måde udfordret, for denne politiske strid om, hvem, der kontrollerer det Indiske Ocean, er et meget mere foruroligende spørgsmål. Men jeg mener, at Indien virkelig vil blive et af de afgørende lande i menneskehedens kommende periode.

Ross: Da Narendra Modi kom til som premierminister, talte han om nødvendigheden af en massebevægelse for udvikling i Indien. Hvordan ser du dette udfolde sig?

Zepp-LaRouche: Der er ingen tvivl om, at premierminister Modi stadig er ekstremt populær – nogle mennesker siger, at han er endnu mere populær end Nehru eller Indira Gandhi var; jeg kan ikke fuldt ud dømme om dette; det er meget tydeligt, at han er en meget vigtig leder, folket kan lide ham; men jeg mener, at hans bestræbelser

for fuldt ud at følge denne kurs for en massebevægelse for udvikling er stødt på nogle vejspærringer. En af disse er, at Indien i øjeblikket lider under en forfærdelig tørke, der berører flere end halvdelen af regionerne, mener jeg, hvilket er meget voldsomt, og hvis monsunregnen ikke kommer i år, kunne det virkelig blive en katastrofe. Men jeg mener, at det største problem er partisystemet. Du nævnte, at jeg påpegede forskellen i forhold til Kina, for Kina har et etpartisystem, som efter min mening er langt mere i traditionen efter Konfucius end kommunismen, og det er et meritokrati; det er et system, hvor, hvis regeringen definerer noget som værende for det almene vel, ja, så bygger folk det, og det er grunden til, at Kina har været i stand til at virkeliggøre alle disse projekter i et tempo, der tager vejret fra én. I Indien har man derimod topartisystemet, BJP og Kongrespartiet, og det er undertiden en virkelig forhindring for snarere end at sige, at vi må udvikle landet sammen som et nationalt enhedsprojekt. Man har det problem, at det indiske landbrug ikke er særlig produktivt; det har en produktivitet på omkring det halve af andre lande i regionen, som Kina eller Korea, og der må være et program, hvor man tager infrastruktur og landbrug som en del af den samme pakke, for man må overbevise omkring 150 mio. landmænd om, at de ikke skal være landmænd mere, og gøre de resterende mere produktive. Men dette ville kræve et omfattende program med energi, kommunikation, dybdegående udvikling, uddannelse til landmændenes børn, der stadig skal arbejde på deres forældres marker, simpelt hen pga. fattigdom. Så jeg mener, at det, der netop nu behøves, vil være ... jeg mener, at Modi har de bedste hensigter, men mht. at virkeliggøre det økonomiske mirakel, som Kina tydeligvis har gjort med succes, er der visse forhindringer, der må overvindes, som jeg mener, det er muligt at overvinde, men jeg mener, at jeg ville bruge en anden fremgangsmåde.

Ross: Når du fremlægger disse koncepter, lyder de så tiltalende, så fornuftige for udvikling, for at fjerne fattigdom, for samarbejde på denne måde; spørgsmålet melder sig, hvorfor er dette ikke sket i større grad, hvorfor er det ikke allerede sket; hvorfor er der opposition imod det? Jeg mener, du nævnte, at der på konferencen var nogen diskussion om en amerikansk/indisk alliance på det militære område, imod Kina, f.eks.; USA har en politik med Omdrejningspunkt Asien (Asia Pivot) under Obama, hvor flåden og militæret i stigende grad deployeres til dette område, og som kalder Kina en militaristisk nation, der opruster i det Sydkinesiske Hav. For nylig har vi i Brasilien set arrestationen og forhøret af den tidligere præsident Lula med trusler mod Dilma Rousseff; forsøg på at vælte Zuma-regeringen i Sydafrika; det er tydeligt, at BRIKS ikke er et koncept, der hilses velkommen af alle i verden. Hvem ønsker at standse denne udvikling, og hvorfor?

Zepp-LaRouche: Jeg mener, at det stadig drejer sig om det gamle projekt med doktrinen om det Nye Amerikanske Århundrede, der kommer fra de neokonservative, med Wolfowitz-doktrinen, der siger, at der ikke må være

nogen enkeltnation, eller gruppe af nationer, der nogensinde må komme i nærheden af USA's hverken økonomiske eller militære magt. Og BRIKS-landene repræsenterer tydeligvis en alternativ model, for de ønsker at basere deres relationer på respekt for suverænitet og win-win-samarbejde, og de er begyndt at skabe et totalt alternativt banksystem med AIIB, den Nye Udviklingsbank, Silkevejsfonden, den Maritime Silkevejsfond osv., og der er nogle mennesker, der ønsker at ændre dette og ikke tillade dette at skride fremad. F.eks. har den sydafrikanske regering beskyldt USA for at forfølge en politik med regimeskift mod Sydafrika, hvilket jeg virkelig finder utroligt; der finder store bestræbelser sted for at destabilisere Brasilien. Men jeg mener, at dette er kortsynet, fordi det i høj grad ville være i USA's og Europas egeninteresse at samarbejde med disse nationer, i betragtning af den kendsgerning, at det transatlantiske system kunne nedsmelte, hvad øjeblik, det skal være, og især efter, at Den europæiske Centralbank indførte en nulrentepolitik og endda taler om ikke at udelukke 'helikopterpenge', hvilket vil sige at kaste lige så mange penge ud, som der måtte kræves. Det transatlantiske system er bankerot, og deres egeninteresse er at samarbejde om sådanne projekter, som vi har udgivet i denne 370-sider store rapport (viser 'Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen'), som nu også allerede er blevet oversat til kinesisk, og som i denne uge vil blive præsenteret i et arabisk land, som jeg ikke har det privilegium at afsløre endnu, i den arabiske version; rapporten er også oversat til koreansk, måske andre sprog. Og denne rapport er virkelig en handlingsplan for hele verden for, hvordan vi går tilbage til en Franklin Roosevelt-politik; lukker kasinoøkonomien ned, går tilbage til et system med statslig kredit og dernæst genopbygger verden, ikke alene Mellemøsten, men også Afrika; USA har et presserende behov for et program for infrastruktur. Så det er på en vis måde dumt ... jeg mener, at menneskeheden har nået et punkt, hvor vi enten antager et nyt paradigme, hvor vi ophører med geopolitik; geopolitik er virkelig den gift, der har forårsaget verdenskrige i løbet af forrige århundrede. Der er selvfølgelig bestræbelser, der også kom til udtryk på konferencen; der var f.eks. talere, der sagde, f.eks., 'Ja, i Pakistan udfører de statsterrorisme'. Hvis man vil gøre en inder vred, behøver man blot at tale om Pakistan; hvormod alting er, så var premierminister Modi netop i december sidste år i Islamabad, hvor han mødtes med det pakistanske lederskab og forsøgte at reparere hegnerne; så jeg tror ikke, at det er på alle niveauer, men der findes tydeligvis folk, der prøver på at blæse grænsekonflikter med Kina op, der prøver på at blæse alle mulige geopolitiske konflikter fra fortiden op. Men der var imidlertid flere ledere, inklusive Karzai fra Afghanistan, fr. Kumaratunga, den tidligere præsident for Sri Lanka, der lidenskabeligt sagde, nej, Indien og Kina bør samarbejde; den kinesiske økonomiske udvikling bør ikke anses for en trussel, men for en mulighed; Karzai sagde med eftertryk, at Afghanistan ønsker at blive et omdrejningspunkt, et centrum, for transport og samarbejde mellem Europa og Asien; han ønsker en forlængelse af Silkevejen igennem Afghanistan, og fr. Kumaratunga sagde eftertrykkeligt, at Sri

Lanka ønsker at blive en bro for udvikling blandt alle naboerne, for Sri Lanka har gode relationer med alle; og der var mange andre talere, der sagde, at det er i alle disse landes fundamentale interesse at samarbejde. Så jeg mener, at det er et meget vigtigt øjeblik, og jeg kan blot håbe, at vore ideer vil øve indflydelse på disse diskussioner, som de tydeligvis allerede gør.

Ross: Må jeg spørge, blandt disse nationer, Kina og Indien i særdeleshed, med dette nye system, der er under udvikling, disse udviklinger, der finder sted, er der en åben holdning blandt disse nationer over for samarbejde med f.eks. USA og Europa?

Zepp-LaRouche: Ja, helt klart. Se f.eks. på, at Xi Jinping allerede under Apec-mødet i 2014 tilbød Obama, at USA og Kina burde gå sammen om et win-win-samarbejde, som præsident Obama desværre endnu ikke har svaret på; men der er en særlig interesse i stabilitet. Kina er bestemt ikke et militaristisk land; men hvis man generer dem, får man ikke en kapitulation, men en stærk reaktion. På samme måde, jeg mener, der lever 3,5 mio. indere i USA, og de har naturligvis en stor interesse i, at der er gode relationer mellem USA og Indien; jeg kan kun gentage, at vi må gå bort fra den gamle tankegang, hvilket vil sige, at ens nabo må tvinges til jorden, for at man selv kan komme op. Denne form for tankegang i atomvåbenalderen vil betyde den menneskelige arts udslættelse. Jeg mener, at det nye paradigme allerede er synligt; jeg mener, at samarbejde om menneskeheden fælles mål om at overvinde sult og ophøre med ideen om krig som et middel til løsning af konflikter i en atomvåbenalder, er et 'must', hvis man ønsker at eksistere. Der er andre områder, f.eks. samarbejde om udviklingen af fusionskraft, som ville give menneskeheden energisikkerhed, ressourcetsikkerhed; det fælles arbejde i rummet; jeg mener, der er så mange fantastiske områder, inden for hvilke vi kan blive virkelig menneskelige, så jeg tror, vi må vække befolkningerne til at se hen til disse løsninger.

Ross: Undertiden lyder dette som nyheder fra en anden verden; Kinas succes set fra et menneskerettigheds-synspunkt, med at løfte flere hundrede millioner af mennesker ud af fattigdom i løbet af de seneste par årtier, eller deres fantastiske succes med deres rumprogram og Månen, f.eks.; Hvilket råd ville du give amerikanere? Hvordan kan vi blive en del af dette, hvordan kan USA tilpasse sig dette, hvordan kan vi få dette til at ske?

Zepp-LaRouche: Jeg tror, at de fleste amerikanere er blevet alt for orienteret indad, alt for fikseret på bagateller, på banal kulturel underholdning; der er intet håb i USA. I øjeblikket er USA's befolkning temmelig desperat, og det faktum, at man har en heroinepidemi, en narco- og medikamentepidemi, en selvmordsrate, der er steget til utrolige proportioner; alt dette er en blindgyde, og USA's økonomi er ved at bryde sammen; hvis man ser på sager som Flint, Michigan, eller man ser på Wall Streets udskejelser; der er så mange ting, der er iboende den nuværende, amerikanske politik, at jeg kun kan sige,

at man bliver nødt til at begynde at se på andre nationer, især Kina. Kina har skabt et økonomisk mirakel i løbet af de seneste 30 år, der tager vejret fra én. Der er intet til hinder for, at Amerika ikke skulle kunne gå tilbage til sin sande, amerikanske tradition; traditionen efter Franklin D. Roosevelt, John F. Kennedy, og genopbygge USA, som Franklin Roosevelt gjorde. Eller, se på Indien. Indien er ligeledes et fascinerende land; hvis man spurgte mig, hvilket land er mest interessant, Kina eller Indien, er jeg virkelig splittet nu, hvor jeg netop er hjemvendt fra Indien, for begge nationer er ældgamle kulturer, der er 5.000 år gamle, eller ældre, som den nye by, der er blevet opdaget under havet nær ved Mumbai for nylig, sandsynligvis føjer yderligere 5.000 år til. Dette er kulturer, der har ældgamle, filosofiske traditioner, i Indien de Vediske Skrifter; der er den klassiske Gupta-periode, hvor skønne skuespil blev skrevet; der var den indiske renæssance, der strakte sig fra slutningen af det 19. til begyndelsen af det 20. århundrede med sådanne store digtere som Tagore, Sri Aurobindo og mange andre; Mahatma Gandhi, selvfølgelig, og jeg mener, at det, vi har brug for, er, at amerikanere bør adoptere en hvilken som helst af disse lande; Kina, Indien, Persien, Tyskland, bare en anden kultur og studere det, som disse kulturer har at bibringe den menneskelige familie, og hvad verdens fremtid bør være, når vi udveksler de store traditioner fra hver nation, og jeg ved, at, når man først lærer disse andre kulturer at kende, kan man ikke undgå at komme til at elske dem, for de er rige. Gud skabte jo ikke verden som et ensidigt sted, med blot ét land, én nation; Gud havde jo en god grund til dette, for det er smukkere på denne måde. Og jeg mener, at amerikanere simpelthen bør træde ét skridt tilbage og tænke over: hvordan kan vi blive sådan, som den Amerikanske Revolution var; hvordan kan vi tænke lige som Benjamin Franklin, som George Washington, som Alexander Hamilton; som John Quincy Adams, som Lincoln, som Roosevelt, som Kennedy; og jeg mener, at, hvis folk atter mobiliserede denne ånd fra deres egen, bedste tradition, så ville de ikke have nogen problemer med at tage de andre kulturer, der er ved at komme frem, der er ved at vokse frem lige nu, og det er Asien, i hånden. Og dette er denne eneste måde, hvorpå en varig fred kan bevares, og vi som menneskelig art kan fortsætte med at eksistere.

Ross: Det lyder som om vi må skabe et mirakel.

Zepp-LaRouche: Jeg tror på mirakler, når vi blot selv udfører dem.

Ross: Forstået. Er der mere, du gerne vil sige?

Zepp-LaRouche: Jeg ville opmuntre folk til virkelig at begynde at involvere sig i disse andre kulturer. For netop nu ser man, at chauvinisme vokser frem, både i USA, hvor det er meget farligt; man har folk, der gør propaganda for racisme, man har sinofobi, og det samme ser man desværre ske i Europa, som de seneste valg i Tyskland viste, med det såkaldte Alternativ for Tyskland, der vandt frem, og dette er farligt; det var, hvad der skete i 1930'erne, hvor man af kombinationen af depression og

en pengekrise fik fremvæksten af nazisme og kommunisme, og dette førte så til Anden Verdenskrig, og der er mange paralleller hertil i dag. Ud af den monetære krise er der en fare for, at partier på højrefløjen atter vil vokse frem, og hvis dette skulle ske i dag, ville det med sikkerhed ende værre end Anden Verdenskrig, pga. eksistensen af atomvåben. Så jeg mener, vi befinder os i en vigtig periode, og folk bør ikke passivt se til fra sidelinjen, men engagere sig aktivt sammen med os.

Ross: Mange tak, Helga. Tak for, at I var med os, husk at abonnere på vores kanal og tilmeld jer vores daglige e-mail-tjeneste for at holde jer à jour og have en klar idé om, hvordan I skal handle i den kommende tid.